

falde. Andre sige: „Vi kunne ikke pine nogen saadan Nødvendighed, vi kunne ikke see, hvorfor Kongelovens Arvesølge ikke kan bestaae, eller i alt Fald blot begrændses, men aldeles skal bortfalde.“ Disse to Meninger staae skarpt mod hinanden. Jeg hører til dem, der mene, at den nævnte Nødvendighed ikke foreligger, og jeg skal i den Henseende henholde mig nærmest til, hvad der er yttret af den ærede 3die Folkethingsmand fra Kjøbenhavn (Larsen). Dersom denne Sag engang skulde kunne have været ført for den Danmarks Høiesteret, der tidligere har holdt Møder i denne Sal; dersom Londonertractaten var bleven eller havde været hundrede Aar gammel og nu skulde fortolkes her; dersom Premierministeren og den ærede 5te Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Orsted), der er extraordinair Assessor i Høiesteret, i Stedet derfor stode som Advocater og forfægtede denne Sag, og over for dem den 3die Folkethingsmand for Kjøbenhavn, der ligeledes er extraordinair Assessor i denne Ret, havde forfægtet sin Mening; dersom Secretairerne havde reist sig efter hans Anmodning og oplæst de Ord i Warschauerprotokollen, der forudsatte, at Hs. Kgl. Høih. Prinds Christian af Glücksborg og hans Gemalinde skulle reglere i Forening, tilligemed de ubestridelige Ord, som indeholdes i Cessions- og Renunciationsacterne samt i de Udskrifter, der ere os meddeelte af de tvende Statsraadsprotokoller, hvilke, som jeg mener, tydeligt nok vise, at efter Warschauerprotokollen er dette Spørgsmaal blevet betragtet som et aabent Spørgsmaal for det danske Statsraad; dersom ved Siden deraf blev oplæst Circulairnoten af September 1851, hvori de to fra de forffjellige Sider kommende Rettigheder holdes lige mod hinanden, samt Meddelelsen om Rigets ydre, politiske Stilling af 28. October, hvori Regjeringen selv kun nævner en forestaaende Modification af Kongelovens Arvesølge; dersom det blev fremhævet, hvad der hidtil uimodsiget er gjort gjældende i denne Sag, at man fort for Londonertractatens Afsluttelse havde kunnet udvide Prindsen af Glücksborgs Arveret ogsaa paa Sønnen af et eventuelt andet Ugteffab, hvad man imidlertid netop correct afflog; — dersom Alt dette var skeet, da er jeg overbevist om,

at, da Præsumptionen i Almindelighed er for det retlig Bestaaende, især i et saadant Forhold, vilde ingen Høiesteret have erkjendt, at der laa en Nødvendighed i disse Data for, at al Arveret efter Kongelovens § 27—40 skulde bortfalde. Jeg kan kun gjøre de Ord til mine, som herom bleve yttrede af en anden af vore agtede Jurister, nemlig af den 7de Folkethingsmand for Kjøbenhavn (Casse). Han har nemlig sagt: „For mig er det aldeles klart, at man, ved at tage Hensyn blot til Ordene i disse Tractater og Protokoller, ikke kan finde Noget, der skulde afgive Hjemmel for at antage, at Arvesølgens Ophævelse der er gjort enten til Bestemmelse eller til Forudsætning, og det er mig fremdeles aldeles klart, at ethvert Forsøg paa ved en Fortolkning af Ordene at komme til et saadant Resultat maa være forgjæves.“ Jeg kan aldeles henholde mig til denne Udtalelse, kun maa jeg erklære mig uenig med den ærede Folkethingsmand, naar han syntes at mene, at en saadan Fortolkning, efter Ordnes Indhold, som med Hensyn til private Contracter kunde være betydet, ikke ogsaa skulde have Anvendelse paa Tractaten. Det ligger i Sagens Natur, at hvor der ikke er en høiere Domstol, maa man netop mere ubetinget blive staaende ved Ordnes Indhold. Jeg har saaledes i Tractater fra den nyere Tid ikke blot fundet den meest ordrette Anvendelse anerkjendt, hvor der har været Strid om deres Fortaaelse, men vel endog fundet det udtalt som Princip, at Tractater skulde være undergivne denne den strengeste Fortolkning, eller, som de gamle Jurister sagde, at de ere strictissimæ interpretationis.

Der er kun et Beviismiddel, som jeg endnu skal tillade mig at tilføie til dem, der tidligere ere gjorte gjældende i denne Sag. I den store Brochurelitteratur, der er fremkommen om denne Sag, mindes jeg et Sted at have truffet paa den isvrigt ujhjemlede Paastand, at, da der i sin Tid i Statsraadet var Tale om at afsatte Budskabet, havde der været en Dissens tilstede, jeg troer mellem Krigsministeren, Justitsministeren, Cultusministeren eller mulig ogsaa Indenrigsministeren paa den ene Side, og Finansministeren og Premierministeren paa den anden, netop med Hensyn til Spørgsmaa-